

Sygn. akt IV CSK 770/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości I.
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w R.
przeciwko J. L. i W. E. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od każdego z pozwanych na rzecz powoda kwoty po 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, Biul. SN 2003, nr 5, s. 8). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej istnieje w szczególności wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna pozwanych była oczywiście uzasadniona w znaczeniu podanym wyżej. Sąd Apelacyjny rozważył przesłanki roszczenia dochodzonego przez powoda w nawiązaniu do okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie, a oceny prawnej kwestii przedawniania roszczenia dochodzonego przez powoda dokonał z odwołaniem się do poglądów wyrażonych w uchwałach Sądu Najwyższego z 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08 (OSNC 2009, nr 2, poz. 20) i z 8 grudnia 2008 r., III CZP 112/08 (nie publ.). Pozwani nie

kwestionują stanowiska tego Sądu, że przedawnienie roszczenia dochodzonego przez powoda powinno być oceniane na podstawie art. 442¹ k.c., ale forsują tezę, że w okolicznościach faktycznych sprawy wierzyciel spółki, w zarządzie której działali, z uwagi na jego pozycję miał świadomość, iż egzekucja wierzytelności z majątku tej spółki będzie bezskuteczna zanim jeszcze uzyskał przeciwko niej tytuły wykonawcze. Powyższe miało usprawiedliwiać liczenie terminu przedawnienia roszczenia powoda od innej daty niż przyjęta przez Sąd Apelacyjny. Pozwani zakwestionowali też możliwość oceny ich działań w spółce w świetle art. 586 k.s.h., co także miałoby znaczenie dla biegu terminu przedawnienia dochodzonego od nich roszczenia.

Trzeba zauważyć, że w uchwale z 15 czerwca 1999 r., III CZP 10/99 (OSNC 1999, nr 12, poz. 203) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wierzyciel spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie może pozwać członków jej zarządu na podstawie art. 298 k.s.h. bez uzyskania tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce. To stanowisko było podtrzymywane przez Sąd Najwyższy także w późniejszych orzeczeniach, przytoczonych przez Sąd Apelacyjny. Argumentacja, którą posługują się pozwani w skardze kasacyjnej dla wykazania jej oczywistej zasadności pozostaje w opozycji do poglądu wyrażonego w powołanej wyżej uchwale i już to wyklucza możliwość przyjęcia, by skarga kasacyjna pozwanych była uzasadniona w sposób oczywisty.

Wywody Sądu Apelacyjnego dotyczące oceny działań pozwanych w świetle art. 586 k.s.h. przeprowadzone zostały dodatkowo i miały na celu tylko wsparcie tezy wywiedzionej z wykładni art. 298 k.s.h. w zw. z art. 442¹ k.c., że roszczenie powoda nie jest przedawnione.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 460 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

jw